

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Ing. J. F.**, zastoupeného Mgr. Lucií Mackovou, advokátkou se sídlem Brno, Jana Uhra 13, proti žalovanému **Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Pardubice, Komenského nám. 125, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 17. 5. 2017, č. j. 61 A 18/2016 – 109,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění

[1] Magistrát města Pardubic, odbor správních agend, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 11. 2. 2016, č. j. OSA/P-1382/15-D/78 (dále jen „správní rozhodnutí I. stupně“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona (dále též „první přestupek“), a podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 6 odst. 12 citovaného zákona (dále též „druhý přestupek“). Za tyto přestupky projednané ve společném řízení uložil správní orgán I. stupně žalobci pokutu ve výši 2000 Kč spolu s náhradou nákladů řízení v částce 1000 Kč.

[2] Deliktní jednání mělo v případě prvního z přestupků spočívat v tom, že žalobce dne 19. 9. 2015 okolo 10:19 hodin v obci Lázně Bohdaneč na sil. I/36, ul. Šípkova (poblíž domu

čp. 230 - směr obec Bukovka), řídil vozidlo zn. Alfa Romeo, rz: X, nedovolenou rychlostí, když mu byla naměřena rychlost jízdy 71 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši +- 3km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 68 km/h, čili dovolenou rychlost vyplývající z obecné úpravy na daném úseku (tj. 50 km/h) překročil o 18 km/h. Druhého z přestupků se měl dopustit tím, že na výzvu strážníka nepředložil ke kontrole řidičský průkaz.

[3] Žalobce podal proti správnímu rozhodnutí I. stupně odvolání, na základě kterého jej žalovaný svým rozhodnutím ze dne 5. 5. 2016, č. j. KrÚ 34592/2016/ODSH/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“), změnil tak, že v případě prvního z přestupků odpovídající výrokovou část potvrdil a výrokovou část vztahujícího se k druhému z přestupků zrušil a věc vrátil k novému projednání z důvodu nesprávného vymezení místa a času spáchání přestupku. V návaznosti na uvedené žalovaný změnil výši původně uložené pokuty z částky 2000 Kč na 1500 Kč. Ve zbytku správní rozhodnutí I. stupně potvrdil.

[4] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 17. 5. 2017, č. j. 61 A 18/2016 – 109 (dále jen „napadený rozsudek“). V něm krajský soud nejprve zdůraznil, že povinnost orgánů veřejné moci odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku, když podstatné je vypořádání všech základních námitek účastníka řízení (viz mj. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6Ads 237/2014 – 9). Akceptovat lze i implicitní odpověď [mj. nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2009 (krajský soud nesprávně uvádí rok 2011), sp. zn. II. ÚS 2774/09, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72]. Na námitky lze proto reagovat i předložením od žalobce odlišného názoru, který přesvědčivě zdůvodní výrok rozhodnutí. Krajský soud dodal, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola opakovat již jednou vyřčené, a proto se soud může v případě shody s názorem vysloveným v žalobou napadeném rozhodnutí odkázat na jeho odůvodnění (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130). Takový případ podle krajského soudu nastal v nyní projednávané věci.

[5] Krajský soud poté odkázal na následující pro projednávanou věc podstatné části spisového materiálu a z nich vyvozená zjištění: oznámení podezření z přestupku ze dne 19. 9. 2015, č. j. 04658/15/MPLB-1909-1/DP, z něhož vyplývá, že se žalobce odmítl k přestupku vyjádřit. Dále úřední záznam ze dne 19. 9. 2015, u kterého krajský soud akcentoval, že po zjištění o překročení povolené rychlosti žalobcem, v obci Lázně Bohdaneč, ul. Šípkova ve směru od centra, před přechodem pro chodce, a po vstoupení strážníka P. do vozovky a udělení pokynu k zajetí ke kraji vozovky, řidič změřeného vozidla zrychlil a pokračoval v jízdě po silnici I/36 na obec Bukovka. Před obcí Chýšť byl dostižen a bylo mu signalizací STOP na vozidle a následně rovněž opětovným pokynem uloženo vozidlo zastavit. Kontrolou řidiče byl identifikován žalobce, s nímž cestovali dva spolujezdci, přičemž v úředním záznamu je výslovně uvedeno, že vozidlo řídil po celou dobu týž řidič (žalobce). U pořízené fotodokumentace krajský soud poukázal na umístění záměrného kříže na vozidle žalobce a uvedení výrobního čísla měřiče „22“. Ze spisového materiálu dále zdůraznil ověřovací list č. 8012-OL-70295-14 dokládající kalibraci přístroje č. 022/04, s dobou platnosti do 15. 10. 2015 (dále jen „ověřovací list“), a potvrzení ze dne 19. 12. 2005 o proškolení strážníka M. J. k jeho užívání (dále jen „potvrzení o proškolení“). Ve

vztahu k výslechu zasahujících strážníků M. J. a T. P. krajský soud konstatoval, že shodně vyloučili možnost záměny řidiče v době od změření rychlosti do zastavení vozidla pro nedostatek časového prostoru, přičemž svědek J. rovněž potvrdil zmíněné proškolení. Krajský soud poukázal i na doplnění spisového materiálu o návod k měřícímu zařízení ProLaser III PL-DOK I a dvě mapy s informací, že měření bylo prováděno 50 m od dopravní značky konec obce. Krajský soud dále připomněl, že k žádosti správního orgánu I. stupně o doplnění videozáznamu ze služebního vozidla zasahujících strážníků, bylo Městskou policií Lázně Bohdaneč (dále jen „městská policie“) sděleno, že záznam nebyl archivován.

[6] Následně krajský soud přistoupil k vypořádání jednotlivých žalobních bodů, vycházejících z dříve uplatněných odvolacích námitek. U tvrzené podjatosti žalovaného zdůraznil, že námitka ve skutečnosti směřuje pouze proti skutkovým zjištěním správních orgánů a je tak nezpůsobilá vyvolat pochybnosti o nestrannosti. Rozporovaná zjištění byla nadto prokázána svědeckými výpověďmi obou strážníků a nešlo tedy o ničím neprokázaná tvrzení, která by měla založit zmíněné pochybnosti. Za nepřiléhavý proto krajský soud označil i odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44. V případě zpochybňované zákonnosti měření krajský soud zdůraznil, že i zde jsou závěry žalovaného podloženy důkazy v podobě záznamu měření, ověřovacího listu, potvrzení o proškolení a svědeckými výpověďmi. Žalobce oproti tomu neuvedl žádné skutečnosti zakládající důvodné pochybnosti o nepodjatosti správního orgánu, respektive oprávněné úřední osoby. Z hlediska okamžiku uplatnění námitky podjatosti krajský soud připomněl, že takové skutečnosti žalobce neuvedl ani ve správním řízení, přičemž doplnil, že právo na spravedlivý proces nelze vykládat jako právo na vyhovění návrhu či na rozhodnutí ve prospěch daného jedince (nález Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III.ÚS 2773/11).

[7] Ve vztahu k údajné manipulaci s fotografickou dokumentací pořízenou měřícím zařízením krajský soud zdůraznil, že ani zde žalobce neuvedl žádné indicie, které by jí nasvědčovaly, popřípadě ukazovaly na zaujatost zasahujících strážníků. Za tohoto stavu je třeba vycházet z toho, že pouze plnili své služební povinnosti, přičemž k mimořádnému postupu navrhovanému žalobcem v podobě ověřování bezpečnostního kódu u pořízeného snímku nebyly dány žádné důvody. Bylo proto možné jej považovat za nadbytečný, neboť v souladu s § 3 správního řádu, (dále jen „správní řád“), je správní orgán povinen zjišťovat skutkový stav věci v takovém rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud proto aproboval závěr žalovaného o spekulativní povaze této námitky.

[8] V dalším bodě se krajský soud zaobíral otázkou důvěryhodnosti strážníků, která měla být při odkazu na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63, zpochybněna údajnou horlivostí, již žalobce spatřoval v tom, že jej zastavili mimo území své pravomoci. Krajský soud připomněl, že Nejvyšší správní soud v citované věci současně aproboval předpoklad důvěryhodnosti policisty jako svědka, není-li dán konkrétní důvod pochybovat o jeho nestrannosti, a to s odkazem na závěry z rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114. V souvislosti s citovanou judikaturou krajský soud poznamenal, že v nyní projednávané věci jsou okolnosti případu diametrálně odlišné, jestliže zasahující hlídka pronásledovala vozidlo žalobce poté, co bylo naměřeno překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci před přechodem pro chodce. Bylo tak v zájmu preventivní

ochrany ostatních účastníků provozu, aby došlo k zastavení vozidla a standardní kontrole řidiče. Ve vztahu k odkazu žalobce na nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, krajský soud poznamenal, že je plně v souladu se shora uváděnou judikaturou. Krajský soud uzavřel, že v projednávané věci byly úkony strážníků odůvodněny objektivní realitou, přičemž nelze pominout, že tito byli při svých výpovědích poučeni ve smyslu § 55 odst, 1 a 5 správního řádu. Na projednávaný případ proto plně dopadají judikaturní závěry o věrohodnosti strážníků jako svědků, když žalobce žádné obecné ani konkrétní důvody zpochybňující takové hodnocení neuvedl.

[9] Následujícími žalobními body žalobce zpochybnil zákonnost provedeného měření. Krajský soud zde zdůraznil, že překročení rychlosti bylo jednoznačně prokázáno výstupem z měřícího zařízení, přičemž dodržení návodu k obsluze doložily věrohodné svědecké výpovědi. Záměrný kříž je umístěn zřetelně na vozidle žalobce, s viditelnou registrační značkou a vyznačenou rychlostí 71 km/h při limitu 50 km/h. V rámci návodu krajský soud poukázal na poznatek, že algoritmus měření *„zcela vylučuje pořízení fotografie jiného vozidla, než které bylo skutečně změřeno* [krajský soud oproti citovanému zdroji zjevným omylem uvádí *„pořízeno*"]", čímž je dle soudu nutno pochopitelně rozumět, že záměrný kříž je umístěn právě a pouze na měřeném vozidle. Zdůraznil dále, že podle návodu přístroj disponuje verifikací správnosti měření, kdy by tak v případě porušení návodu bylo měření označeno za neplatné. Při zohlednění použití rychloměru, umístění záměrného kříže na vozidle žalobce, proškolení obsluhujícího strážníka a ověření kalibrace přístroje, krajský soud uvedl, že nepodložené námitky žalobce nejsou způsobilé zpochybnit průkaznost důkazních prostředků dokládajících překročení povolené rychlosti, což plně odpovídá závěrům Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 As 128/2013 – 36. Ve vztahu k námitce o nepoužití stativu potom krajský soud aproboval závěr žalovaného, že jde toliko o doporučení výrobce. Jeho nepoužití může mít vliv na kvalitu fotografie, která je však nyní dostačující, nikoli na řádnost měření. Při porušení návodu s dopadem na řádnost měření by totiž funkce verifikace měření dané měření anulovala.

[10] V případě namítaného překročení místní pravomoci strážníků krajský soud žalobci přisvědčil, že je zásadně omezena katastrálním územím obce, případně veřejnoprávní smlouvou uzavřenou mezi obcemi. Dodal však, že v nyní projednávané věci bylo měření rychlosti prováděno v rámci katastrálního území dané obce, a to na úseku vymezeném Policií ČR, což žalobce ani nesporoval. Při nemožnosti provedení kontroly řidiče z důvodu jeho nezastavení, a vzhledem ke zjištění překročení nejvyšší povolené rychlosti, byl potom daný úkon v zájmu bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu dokončen po následování vozidla v katastrálním území obce Chýšť. Krajský soud zdůraznil nutnost zvážit okolnost, že v případě opačného přístupu by byl poskytnut návod řidičům, kteří by se ujetím z místa přestupku mimo územní pravomoc městské policie vyhnuli postihu (s možností případného postihu provozovatele vozidla). Tím by došlo k rezignaci na zajištění bezpečnosti provozu, přičemž městská policie je nad to oprávněna zastavovat vozidla ve smyslu § 79 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o silničním provozu. Krajský soud proto aproboval závěry učiněné žalovaným.

[11] Při závěru o oprávněnosti dokončení úkonů mimo území příslušné obce krajský soud konstatoval využitelnost podkladů takto získaných. Ve vztahu k možné výměně

řidiče v době od změření do zastavení vozidla zdůraznil, že žalobce nenabídl alespoň ne zcela nepravděpodobnou verzi skutkového děje. Takový argument vůbec neuplatnil, jak by se dalo očekávat, ani na místě samém. Na projednávanou věc proto nelze aplikovat žalobcem dovolávanou judikaturu, když z průběhu správního řízení ani z obecné žalobní námitky nevyplynulo, že by zde byla ne zcela nepravděpodobná možnost, že se deliktního jednání dopustila jiná osoba. Krajský soud uzavřel, že při hodnocení výpovědí svědků (strážníků) za věrohodné není důvod se od tohoto závěru odchylovat ani při řešení otázky identity osoby přestupce.

[12] V kontextu námitky nesprávné kalibrace měřicího přístroje krajský soud uvedl, že jejím obsahem žalobce ve skutečnosti míří na rozpor v označení měřícího zařízení mezi úředním záznamem a potvrzením o proškolení, stejně jako ověřovacím listem, nikoli na nezákonnost kalibrace samé. Krajský soud zmíněnému rozporu přisvědčil (ProLaser PL-DOK III oproti ProLaser III PL-DOK I), s dodatkem, že číselné označení v textu pod fotografií z měření je zkráceno na č. 22 a plné číselné označení je uvedeno v ověřovacím listě. Připomněl, že žalovaný k odpovídající odvolací námitce uvedl, že jde o nepřesnou zkratku, což podložil výpověďmi obou strážníků, z nichž vyplynula shoda použitého rychloměru se zařízením, k jehož ovládání byl obsluhující strážník proškolen, a o jehož kalibraci svědčí ověřovací list, když příslušná městská policie v rozhodné době ani jiný rychloměr k dispozici neměla. Odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, potom krajský soud shledal za nepřípadný, neboť jeho podstatou byl rozpor v čase spáchání přestupku, jak byl uveden v kopii záznamu z měřícího zařízení a ve výroku správního rozhodnutí. O použití správného měřicího přístroje, tak podle krajského soudu není důvodných pochybností.

[13] Rovněž u otázky posouzení materiálního aspektu přestupku krajský soud zdůraznil, že žalobce neuplatnil žádná konkrétní tvrzení, která by dokládala jeho nenaplnění. Odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, z něhož vyplývá, že při překročení nejvyšší povolené rychlosti není sama skutečnost, že se naměřená rychlost této hranici blíží dostatečná pro závěr o nenaplnění materiální stránky přestupku. Zmíněná okolnost pouze indikuje potřebu posoudit, zda nejsou dány další relevantní okolnosti případu, které by teprve ve svém souhrnu takový závěr odůvodňovaly. Tezi žalovaného, že již naplněním skutkové podstaty je zpravidla dán materiální znak přestupku, potom krajský soud označil za odpovídající rozhodovací praxi správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011 – 77). Odmítl naopak tvrzení žalobce, že samo překročení rychlostního limitu nelze hodnotit jako nebezpečné, když zdůraznil, že jde o postih za ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu v obci v blízkosti přechodu pro chodce, nikoli až za přímý zásah do chráněného zájmu s hmatatelnými následky. Krajský soud uzavřel, že žalobcem dovolávaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 5 As 104/2008 – 45, podle kterého nelze o míře společenské nebezpečnosti vyvozovat žádné paušální závěry, na věc nedopadá, neboť se týká naopak argumentace dovozující, že zmíněná nebezpečnost nebyla dána.

[14] V případě poslední skupiny žalobních bodů, uplatněných pod označením „*krajní nouze*“, krajský soud poznamenal, že ačkoliv jsou na fotografii z měřícího zařízení zachycena dvě vozidla, je záměrný kříž zřetelně umístěn pouze na vozidle žalobce, a zmíněná skutečnost tak nemůže mít vliv na platnost měření a použitelnost stěžejního

důkazu. Krajský soud zopakoval, že bylo nade vší pochybnost prokázáno, že se skutkový děj odehrál tak, jak je uvedeno v rozhodnutí správních orgánů, s výjimkou zrušené výrokové části. Přihlédl přitom ke skutečnosti, že žalobce ani zde neuplatnil konkrétní námitky odůvodňující hodnocení jeho jednání za jednání v krajní nouzi.

[15] Krajský soud uzavřel, že správní orgány ohledně zjištění skutkového stavu dostály požadavkům plynoucím z usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68. Podotkl, že žalobcem uplatněné námitky nemohly vyvrátit závěry správních orgánů, které mají oporu ve spisovém materiálu, protože výše uváděné důkazní prostředky jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zcela dostatečné k objasnění skutkového stavu ve vztahu k překročení nejvyšší povolené rychlosti (rozsudek ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35). Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[16] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“). Do obsahu kasační stížnosti přitom v zásadě převzal argumentaci uplatněnou již dříve v odvolacím řízení a následně i před krajským soudem.

[17] Stěžovatel krajskému soud úvodem vytýká, že se žalobními námitkami zaobíral pouze „*obšírně*“, a to v přímé návaznosti na jejich označení, aniž by je řešil obsahově, jak dokládá například vypořádání námitky podjatosti. V kontextu nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 9. 1997, sp. zn. IV. ÚS 114/96, stěžovatel zdůraznil právo na spravedlivý proces, přičemž o „*ledabylosti a liknavosti*“ krajského soudu má svědčit to, že věnoval „*poměrně velkou pasáž*“ odůvodnění toho, proč se nehodlá k některým částem žaloby vůbec vyjadřovat. Podle stěžovatele je povinností soudu vypořádat veškeré námitky bez ohledu na jejich význam pro projednávanou věc. Za nedostačující považuje stěžovatel rovněž akceptaci argumentace správních orgánů bez sdělení stanoviska krajského soudu. Některými námitkami se potom krajský soud nezabýval vůbec (např. překročení mezí správního uvážení), přičemž opomněl posoudit i dodržení zásad správního řízení.

[18] V případě námitky podjatosti žalovaného měl krajský soud pochybit, jestliže vyhodnotil, že stěžovatel pouze odkázal na pasáže napadeného rozhodnutí, s nimiž nesouhlasí, a které nenasvědčují tvrzené nestrannosti. Žalobní bod bylo třeba zkoumat podle jeho obsahu, z něhož je zřejmé, že směřuje i k pochybnostem ohledně správnosti skutkových zjištění. U problematiky zákonnosti měření stěžovatel uvedl, že jeho výsledek vyjadřuje rychlost jízdy pouze při správné kalibraci a dodržení návodu k obsluze, což splněno nebylo. Nutnost dodržení návodu přitom plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51. Závěr o dodržení postupu postrádá oporu ve spise, neboť jej krajský soud dovodil ze svědecké výpovědi strážníků, přičemž však ani jeden z nich nesdělil, že by byl s návodem řádně seznámen. Proškolení svědka J. není dle stěžovatele vzhledem k době jeho konání (2005) relevantní. Totéž platí pro otázku řádné kalibrace přístroje, kdy kromě krajským soudem rozebíraného nesprávného číselného označení zařízení, směřoval stěžovatel své námitky i na zákonnost kalibrace jako takové. Daná otázka však nebyla náležitě zkoumána ani ve správním ani v soudním řízení.

[19] Stěžovatel dále uvedl, že se krajský soud nevypořádal s námitkou totožnosti změřeného a zastaveného řidiče, neboť ji odmítl s tím, že jmenovaný nenabídl alespoň pravděpodobnou skutkovou verzi možné výměny řidičů, respektive neuplatnil dané tvrzení na místě samém. Tím se krajský soud dostal do rozporu s judikaturou zdejšího soudu (rozsudek ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56). Při nevypořádání námitky bylo třeba vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 – 55, podle kterého důkazní břemeno tíží správní orgán, přičemž pro neuznání obviněného vinným postačuje vznik „*rozumné pochybnosti* ".

[20] U problematiky místní působnosti městské policie odkázal stěžovatel na § 1 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii"), z něhož vyplývá, že hranice obce jsou limitem pro výkon pravomoci té které obecní (městské) policie. Výklad krajského soudu by při existenci zájmu na bezpečnosti třetích osob umožňoval strážníkům zasahovat prakticky kdekoliv. V této souvislosti stěžovatel zpochybnil rovněž legitimitu jeho pronásledování s tím, že bezpečnost ostatních účastníků „*nepochybně nebyla základní motivací* ", jestliže jej strážníci pronásledovali rychlostí přesahující 100 Km/h (dokonce až 180 km/h), a to pouze proto, že jel rychlostí přesahující nejvyšší povolený limit pouze o pár kilometrů v hodině. Ovlivnění návykovými látkami, či podnapilost, předestřená krajským soudem, potom nebyla svědky tvrzena a ani dána. Tvrzení krajského soudu, že pokud by strážníci ani za nastíněných okolností nemohli zasáhnout, byl by tím dán zřejmý návod přestupcům, jak se vyhnout postihu, stěžovatel odmítl s tím, že překročení povolené rychlosti lze postihnout i v případě, kdy se přestupce nepodaří zastavit a ztotožnit. Podle jeho názoru tak strážníci v projednávané věci porušili svou povinnost nepřekročit při zásahu do práv a svobod občanů míru nezbytně nutnou k dosažení účelu sledovaného zákrokem. Krajský soud měl tedy napadené rozhodnutí zrušit pro porušení zákona při zjišťování skutkové podstaty.

[21] Závěrem stěžovatel namítl, že žádný právní předpis nestanovuje hranici rychlosti, jejíž překročení způsobí naplnění materiálního znaku. Správní orgány tedy musí vždy zkoumat naplnění jak formálního, tak materiálního aspektu přestupku (rozsudky zdejšího soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004 – 48, a ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45). Pokud totiž vyvstanou významné okolnosti, které vylučují, aby postihovaným jednáním došlo k porušení či ohrožení právem chráněného zájmu, nedojde k naplnění materiálního znaku a nepůjde o přestupek. Výklad krajského soudu shledává stěžovatel za rozporný s názorem opakovaně vysloveným zdejším soudem, že naplnění formálních znaků nemusí nutně vést k závěru, že došlo i k naplnění materiální stránky přestupku. Stěžovatel ve své kasační stížnosti dále uvádí příklady okolností snižujících nebezpečnost jednání, mezi něž lze podle jeho názoru „*s úspěchem řadit mimo jiné přehlednost měřeného úseku, zvýšený pohyb osob, nebo například dosavadní řidičskou praxi údajného pachatele*". Uzavírá, že v daném případě zmíněné významné okolnosti existovaly, přičemž neměl žádnou povinnost je správnímu orgánu podrobně popisovat, jak tvrdí krajský soud, neboť je to naopak on, kdo je povinen zkoumat naplnění materiální stránky. Stěžovatel uvedl minimálně to, že důvodem předjíždění a zvýšené rychlosti byl zejména zájem na zachování bezpečnosti silničního provozu. Rychlost jízdy je pak podle stěžovatele jen „*jedním z několika atributů* ", které je třeba hodnotit při posuzování bezpečnosti jízdy. Nelze odhlédnout od stavu řidiče, jeho zkušeností, hustoty provozu, stavu vozovky, technických

parametrů vozidla atp. Stěžovatel proto navrhl zrušit rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[22] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku, přičemž setrval na závěrech obsažených ve svém rozhodnutí. K námitce podjatosti uvedl, že stěžovatel „*zpětně*“ tvrdí podjatost celého orgánu I. a II. stupně, bez specifikace úředních osob, přičemž tuto nevznesl v průběhu celého správního řízení. Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 8. 1998, sp. zn. 29 Ca 200/96, však platí, že má-li mít rozhodnutí o námitce smysl, musí být vznesena do vydání rozhodnutí ve věci samé, což potvrzuje i odborná literatura. Žalovaný dále odmítl tvrzení, že zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spisovém materiálu. V případě námitky směřující do správnosti měření žalovaný odkázal na ověřovací list vyvracející „*prostou spekulaci*“ stěžovatele o možném nezkalibrování přístroje. Za zcela nekonkrétní označil tvrzení stěžovatele o nedodržení návodu k obsluze, když pro strážníky představuje měření rychlosti běžnou pracovní náplň, přičemž strážník J. byl k obsluze proškolen, což uvedl i ve své výpovědi. Z hlediska možné výměny řidiče žalovaný zdůraznil, že vyšel především z výpovědi strážníků, přičemž stěžovatelova nelogická tvrzení nejsou způsobilá vyvolat jakoukoliv, natož rozumnou, pochybnost.

[23] V otázce překročení místní působnosti žalovaný přisvědčil krajskému soudu ohledně oprávněnosti dokončení zákroku, který strážníci započali na území „*své*“ obce, a to i s ohledem na § 79 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o silničním provozu. Tvrzení stěžovatele o možnosti postihu přestupce i při ujetí mimo místní působnost městské policie žalovaný odmítl, neboť v takovém případě by předně šlo o postih provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 citovaného zákona, jenž má subsidiární povahu, přičemž osoba řidiče a provozovatele nemusí být totožná. Zejména by však nebyla splněna podmínka § 125f odst. 2 písm. a) téhož zákona, tj. zjištění protiprávního jednání prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Tento výklad má potvrzovat i dokument „*Přezkum od státního zastupitelství*“, který stěžovatel dle žalovaného zveřejnil na své webové stránce (acab.cikus.net), kde zpřístupňuje písemnosti z nynějšího i jiných správních řízení. V případě námitky o nenaplnění materiální stránky přestupku žalovaný zdůraznil, že stěžovatel jen o 2 km/h nedosáhl na spáchání závažnějšího přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu a nešlo tak o mírné, ale o razantní překročení povoleného limitu, a to v husté zástavbě v blízkosti křižovatky. K tvrzení stěžovatele o předjíždění z důvodu zájmu na bezpečnosti provozu žalovaný podotkl, že ještě v žalobě jmenovaný tvrdil, že vůbec nepředjížděl. Doplnil, že zákony platí pro všechny a řidič není oprávněn posuzovat podmínky, za nichž povolenou rychlost dodrží. Obecná úprava vychází z potřeby chránit místa s hustou zástavbou, častým pohybem osob, a zohledňuje i problematiku délky brzdné dráhy. Žalovaný dodal, že ostatní účastníci provozu mají právo očekávat dodržování povolené rychlosti a subjektivní pocity řidiče (stěžovatele) nejsou relevantní. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

[24] Stěžovatel na vyjádření reagoval replikou, v níž nad rámec již uplatněné argumentace uvedl, že rozsudek Krajského soudu v Brně, odkazovaný žalovaným u námitky podjatosti, je nepřiléhavým a překonaným. Rozebíraná námitka nepředpokládá prokazování skutečného poměru k věci, potom postačuje vznik pochybností o

nepodjatosti. Stěžovatel dle svého mínění zcela jasně vymezil obsah námitky i okruh osob, na něž se vztahuje. Odmítl názor žalovaného ohledně okamžiku uplatnění námitky, neboť ten je správním řádem formulován zcela vágně, a to tak, že námitku je třeba vznést bezodkladně poté, co se o ní daná osoba dozví, což stěžovatel učinil. K otázce kalibrace přístroje stěžovatel poznamenal, že se nelze spokojit s odkazem na ověřovací list, či označením jeho pochybnosti za obecnou spekulaci. Naopak je třeba nade vší pochybnost vyloučit možnost chybnosti měření, což neučinily ani správní orgán ani krajský soud. Skutečnost, že osoba provádějící měření byla proškolena, potom podle stěžovatele nedokládá, že měření realizovala v souladu s návodem. Jeho nedodržení plyne z nepoužití stativu, či jiné stabilizace při měření, což návod vysloveně zakazuje. To může vést k chybě, která se při větší vzdálenosti ještě zvětšuje. Naměřená rychlost tak mohla být vyšší než skutečná. Jestliže dále návod uvádí, že algoritmus měření vylučuje pořízení fotografie jiného vozidla, než které bylo měřeno, přičemž nynější snímek zachycuje i jiné vozidlo, je podle stěžovatele zřejmé, že fotografie obsahuje anomálie a nelze ji použít jako důkaz. Ve vztahu k identifikaci řidiče stěžovatel opětovně namítl nedostatečnost rozpoznání jeho osoby na základě oděvu, a nepravděpodobnost, že by si zasahující strážník P. byl schopen všimnout řidiče, pokud vše probíhalo tak, jak strážníci popsali (předjíždění, vysoká rychlost, ujíždění...).

[25] V případě místní působnosti městské policie stěžovatel odmítl závěr o možnosti dokončení započatého úkonu mimo území původní obce, kdy nadto zdůraznil, že strážníci nejen dokončili původní úkon, ale učinili i řadu dalších samostatných úkonů, což potvrzuje výkladové stanovisko Ministerstva vnitra ČR (www.mvcr.cz/soubor/odejmout-vec-pdf.aspx). I při přijetí argumentace o možnosti dokončit úkon tak byli strážníci oprávněni vozidlo pouze zastavit, nikoli rovněž zjišťovat totožnost řidiče. Další úkony tedy byly bezesporu provedeny protiprávně a takto získané důkazy je proto nutné považovat za nezákonné.

[26] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s. a § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.) a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná.

[27] Jelikož stěžovatel v kasační stížnosti namítá rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto otázkou. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Zdejší soud nicméně z obsahu napadeného rozsudku shledal, že krajský soud srozumitelně vyjádřil, z jakých podkladů spisového materiálu při svém rozhodování vyšel, respektive jaká skutková zjištění z nich vyvozená považoval za podstatná. Na stranách 7 – 12 napadeného rozsudku potom velmi podrobně vypořádal jednotlivé žalobní body směřující do podjatosti správních orgánů, manipulace s fotodokumentací, důvěryhodnosti svědků, zákonnosti provedeného měření, překročení místní pravomoci strážníků, neprokázání identity řidiče, materiálního znaku přestupku i jednání v krajní nouzi. Přisvědčit není možné ani související námitce o „*ledabylosti a liknavosti*“ krajského soudu, dovozované ze skutečnosti, že úvodem odůvodnění poukázal na ustálenou judikaturu zdejšího soudu, z níž vyplývá, že *povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno* (viz též rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 – 98, všechna rozhodnutí

dostupná na www.nssoud.cz), respektive, že *není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat" již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu panuje shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno* (viz též rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47). V uvedeném tedy rovněž nelze spatřovat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, ale naopak racionalitu postupu krajského soudu, která má odraz v uplatnění totožné argumentace, již dříve podrobně vypořádané žalovaným, přičemž není pravdou, že by krajský soud současně rezignoval na vyjádření vlastního stanoviska, jak stěžovatel namítá.

[28] Jestliže stěžovatel dále spatřuje možnou nepřezkoumatelnost v tvrzené *„obšírnosti"* vypořádání žalobních bodů, ani tato námitka není důvodná, neboť nelze přehlédnout, že jmenovaný při své argumentaci zůstává v nanejvýš nekonkrétní rovině, což je mu také krajským soudem opakovaně vytýkáno. Podle judikatury zdejšího soudu přitom platí, že míře konkrétnosti uplatněných žalobních (kasačních) bodů nutně musí korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť pokud má soudní přezkum probíhat v mezích žalobních (kasačních) bodů, nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitky odůvodnit zcela konkrétním způsobem (srov. rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006 – 121). Souhlasit se stěžovatelem dále nelze ani v tom, že by krajský soud posuzoval jím uplatněné námitky čistě podle označení a nezabýval se jejich podstatou, tedy je fakticky nevypořádal. Uvedené má dokládat (ne)vypořádání námitky podjatosti. Ze strany sedm napadeného rozsudku však zcela jasně vyplývá, že krajský soud tuto námitku vypořádal velmi podrobně, když zdůraznil, že stěžovatel svými tvrzeními rozporuje skutková zjištění, s nimiž nesouhlasí, aniž by však uvedl jakékoliv argumenty, které by vypovídaly o možném vztahu úředních osob ke stěžovateli, či projednávané věci. Pokud pak stěžovatel namítá, že obsahově jeho námitka směřovala na *„správnost skutkových zjištění"*, nelze než podotknout, že právě to krajský soud ve svém odůvodnění konstatoval, přičemž danou otázkou se zaobíral v navazujících částech napadeného rozsudku. Zdejší soud proto uzavírá, že krajský soud vypořádal uplatněné žalobní body nejen podle jejich označení, ale v souladu s jejich obsahem, když míra jeho odůvodnění odpovídá, respektive přesahuje míru konkrétnosti žalobní argumentace. Námitky směřující k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku jsou proto nedůvodné.

[29] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozsudku. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel i v kasační stížnosti uplatnil v zásadě totožnou argumentaci jako před žalovaným, respektive krajským soudem, a to opět ve velmi obecné rovině, odkazuje zdejší soud ve shodě s krajským soudem na výše předestřenou judikaturu týkající se požadavku na míru podrobnosti vypořádání žalobních (kasačních) námitek.

[30] V případě námitky podjatosti lze nad rámec výše řečeného považovat za klíčovou otázku doby, v níž může být uplatněna. Žalovaný stěžovateli ve vyjádření vytkl, že tuto nevznesl během správního řízení, ale až *„zpětně"*, přičemž v souladu rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 200/96 musí být uplatněna do vydání rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel považuje danou judikaturu za překonanou, přičemž zdůraznil, že námitku vznesl ihned poté, co se o důvodech podjatosti dozvěděl. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že jakkoliv s tím stěžovatel nesouhlasí, je zdejší soud přesvědčen, že i na recentní

úpravu správního řízení lze uplatnit žalovaným odkazovanou judikaturu, která stojí na názoru, že má-li mít rozhodnutí o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen, smysl, musí předcházet rozhodnutí o věci samé; rozhodovat o této otázce dodatečně zákon samostatně zpětně neumožňuje. Opačný přístup by postrádal logiku, neboť smyslem institutu námitky podjatosti je vyloučit možnost, aby se na výkonu pravomoci správního orgánu bezprostředně podílely osoby, u nichž lze důvodně pochybovat o jejich nepodjatosti; jelikož jde o institut *správního řízení*, je zřejmé, že směřuje k tomu, aby případná podjatost takových osob neatakovala účel správního řízení, kterým je *vydání rozhodnutí* (§ 9 správního řádu). Stěžovatel přitom absenci nestrannosti správního orgánu „*namítá*" (ke kvalitě námitek viz níže) až ve svém odvolání, tj. po vydání správního rozhodnutí I. stupně. Účelu správního řízení tak již bylo, byť v daný moment pouze nepravomocně, dosaženo, čímž bylo a je pojmově vyloučeno, dovolávat se *ex post* aktivace mechanismu, který má jeho zatížení tímto deficitem bránit. O námitce podjatosti pracovníků orgánu I. stupně, uplatněné stěžovatelem až po vydání rozhodnutí, tedy již nebylo možné rozhodnout v režimu § 14 správního řádu (srov. též rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 2 As 134/2011 – 200), ale posuzuje se jako námitka uplatněná v odvolání. Vhodné je nicméně poznamenat, že stěžovatel i v případě odvolacích námitek *de facto* brojil proti *skutkovým závěrům*, kdy tedy materiálně nešlo o námitku podjatosti podle citovaného ustanovení správního řádu. V tomto smyslu pak žalovaný námitky stěžovatele plně vypořádal. Z hlediska podstaty námitky podjatosti proto platí, že stěžovatel nejenom že ji neuplatnil včas, ale ani *neuvedl žádné skutečnosti zakládající důvodnou pochybnost o nepodjatosti oprávněných úředních osob*. Nutno dodat, že tak neučinil ani v navazující žalobě a kasační stížnosti, jakkoliv by již šlo o pozdní námitku. Zdejší soud proto způsob vypořádání uvedené námitky krajským soudem považuje za zcela správný. Jestliže snad stěžovatel ve skutečnosti mířil na zpochybnění věrohodnosti *svědků* (zasahujících strážníků), potom je nutné zdůraznit, že tito nevystupovali v dotčeném správním řízení v pozici oprávněných úřadních osob ve smyslu § 14 správního řádu. S jejich *věrohodností* se potom žalovaný a konsekventně i krajský soud podrobně vypořádali.

[31] Stěžovatel dále namítá provedení měření rychlosti v rozporu s návodem, respektive nesprávnou kalibraci přístroje. Nejvyšší správní soud ze spisového materiálu ověřil, že strážník J., obsluhující rychloměr, byl ohledně jeho používání proškolen (viz potvrzení ze dne 19. 12. 2005), což potvrdil i ve své výpovědi. Lze přitom přijmout za důvodné tvrzení žalovaného, že měření rychlosti představuje běžnou pracovní náplň strážníků. Uplynutí zhruba 11 let od proškolení proto nezakládá, jak namítá stěžovatel, irelevantnost zmíněného proškolení, respektive pochybnost o schopnosti strážníka J. obsluhovat daný přístroj, když vzhledem k době získané praxe by bylo možné usuzovat spíše na opak. Skutečnost, že jmenovaný ve své výpovědi explicitně nepoužil slova, že „*byl seznámen s návodem*", jak požaduje stěžovatel, proto není rozhodné, neboť je z podstaty věci zřejmé, že účelem a důsledkem školení je právě osvojení si ovládání rychloměru v souladu s návodem. Potvrzení správnosti měření žalovaný dále podpořil velmi důkladným rozborem mechanismu verifikace správnosti měření popsaným v návodu rychloměru (srov. s. 5-6 napadeného rozhodnutí), z něhož vyplývá, že v případě narušení měření by došlo k uložení fotografie bez vložení titulku s údaji o měření a bezpečnostního kódu, k čemuž v projednávané věci nedošlo. Stěžovatel přitom své tvrzení o nedodržení návodu fakticky spojuje pouze s jedinou *konkrétní* námitkou v podobě nevyužití stativu, či jiné formy stabilizace. I zde je třeba upozornit, že již žalovaný zcela správně odkázal na příslušnou

pasáž návodu, z níž vyplývá, že *při velkých vzdálenostech* může být obtížné objekty zaměřit a „*pro tyto případy je možné k zajištění stability umístit přístroj na jednoduchý či trojklaný stojan*“ (s. 9 návodu; zvýraznění doplněno zdejším soudem). Není tedy pravdou, jak tvrdí stěžovatel, že návod měření bez použití stativu výslovně zakazuje. To zřetelně vyplývá i ze skutečnosti, že na straně 3 řadí stativ pouze mezi „*další volitelné vybavení*“, což by jistě nečinil, pokud by jeho použití bylo obligatorní. Konečně se žalovaný detailně zaobíral i vlivem stability přístroje na výsledek měření právě v případě nepoužití stativu, kdy poukázal na stranu 46 návodu, podle které by „*chvění*“ při měření vedlo k jeho přerušení a tedy k vyhodnocení měření za neplatné s důsledky uvedenými výše. To se však nestalo. Krajskému soudu proto nelze vytknout, že i v tomto bodě postup správních orgánu aproboval.

[32] Z hlediska bezprostředně související otázky – správnosti kalibrace rychloměru, se zdejší soud plně ztotožňuje s odkazem žalovaného a krajského soudu na ověřovací list, který byl v době provádění měření platným. Pokud stěžovatel označuje pořízenou fotodokumentaci za obsahující anomálii, neboť zachycuje dvě vozidla, ačkoliv podle návodu má „*algoritmus vylučovat pořízení fotografie jiného vozidla, než které bylo skutečně měřeno*“, potom nelze než přisvědčit závěru krajského soudu, že danou větou je zcela nepochybně nutno rozumět, že měřicí přístroj vždy pořídí fotografii právě toho vozidla, které je měřeno, tj. na němž je umístěn záměrný kříž. Nikoli tedy to, že se na fotografii, mimo záměrný kříž, nemůže nikdy vyskytnout žádné další vozidlo. Umístění záměrného kříže na vozidle stěžovatele je potom zcela zřetelné (viz č. l. 3 správního spisu I. stupně) a nezpochybňuje jej konečně ani stěžovatel. Za těchto okolností krajský soud zcela správně s odkazem na rozsudek zdejšího soudu č. j. 3 As 128/2013 – 36, uzavřel, že při platnosti ověření kalibrace přístroje, ovládaného proškolenou obsluhou, a pořízení fotografie s jednoznačně umístěným záměrným křížem na vozidle stěžovatele, nemohou ničím nepodložené námitky stěžovatele zpochybnit průkaznost důkazních prostředků prokazujících jednoznačně překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Otázka dodržení návodu k obsluze a správné kalibrace přístroje tedy byla správními orgány, respektive krajským soudem zkoumána a jejich závěry mají plnou oporu ve spisovém materiálu. Příslušné kasační námitky jsou proto nedůvodné.

[33] Za námitku zásadního charakteru považuje stěžovatel skutečnost, že strážníci neměli pravomoc zasáhnout mimo území „*své*“ obce (Lázně Bohdaneč), z čeho odvozuje nezákonnost takto získaných důkazů. Nejvyšší správní soud u této otázky považuje za přesvědčivé argumenty uplatněné krajským soudem, respektive žalovaným. Stěžovatel má pravdu v tom, že v souladu s § 1 odst. 2 zákona o obecní policii jsou strážníci obecní (městské) policie při výkonu svých pravomocí obecně limitováni územím obce, případně rozšířené o území dalších obcí na základě veřejnoprávní smlouvy ve smyslu § 3a citovaného zákona. Žalovaný ve shodě s krajským soudem nicméně vyšel ze skutečnosti, že v nyní projednávané věci strážníci zahájili úkon (měření a pronásledování vozidla) na území „*své*“ obce. Tedy při zjištění překročení nejvyšší dovolené rychlosti a současném nezastavení stěžovatele k jejich výzvě, jej pronásledovali za účelem dokončení silniční kontroly v zájmu bezpečnosti ostatních účastníků provozu. Nelze přitom přehlédnout, že sám stěžovatel (viz například text odvolání) zmiňuje výzvy k zastavení, kterých si tak byl prokazatelně vědom. Pokud stěžovatel v souvislosti s chráněným zájmem namítá, že se neprokázala krajským soudem předestřená podnapilost (ovlivnění návykovými látkami),

potom zdejší soud zdůrazňuje, že tuto okolnost krajský soud uvedl pouze jako *možnost*, kterou strážníci v rámci rozhodování o pronásledování vozidla a dokončení kontroly nemohli vyloučit. Nešlo tedy o skutečnost, která by stěžovateli byla vytýkána. Odmítnout je třeba rovněž jeho tvrzení, že závěr krajského soudu by umožňoval strážníkům zasáhnout „*prakticky kdekoliv*“. Jak totiž sám uvádí, podmínkou *sine qua non* jejich postupu byla existence zájmu na zajištění bezpečnosti třetích osob, přičemž dalším předpokladem vyplývajícím z okolností případu je právě zahájení úkonu na území „*své*“ obce.

[34] Pokud dále stěžovatel k ochraně zmíněného zájmu namítá, že „*nepochybně nebyl základní motivací*“ postupu strážníků, což má dokazovat rychlost, s níž ho pronásledovali, je třeba jej upozornit, že tato má nepochybně odraz v rychlosti jeho vlastní jízdy, respektive neuposlechnutí výzev k zastavení. Z logiky věci by totiž strážníci jen těžko mohli stěžovatele pronásledovat podstatně nižší, či naopak vyšší rychlostí, než byla rychlost jeho vlastního vozu. Zájem na zastavení a dokončení kontroly je dále třeba nazírat v kontextu argumentu žalovaného, že odkaz stěžovatele na možnost postihu i v případě jeho nezastavení, je lichý v důsledku zjevné nenaplněnosti podmínky obsažené v § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, umožňující následný postih, nadto *provozovatele* (jenž se může od osoby řidiče lišit) podle § 125f odst. 1 téhož zákona, pouze v případě, že „*porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání*“. V kontextu zájmu na zajištění ochrany bezpečnosti provozu je potom třeba odmítnout i tvrzení stěžovatele o neoprávněnosti dalších úkonů prováděných po zastavení jeho vozidla, neboť je zjevné, že samotné zastavení bez možnosti ztotožnění řidiče by nemohlo přispět k objasnění osoby narušitele chráněného zájmu (přestupce). To při zohlednění skutečnosti, že strážníci po zastavení stěžovatele volali hlídku Policie ČR, která se však pro vytíženost nemohla dostavit. Za *okolností projednávaného případu*, tak zdejší soud plně aprobuje závěr krajského soudu, že výklad zastávaný stěžovatelem by vedl k absurdnímu důsledku v podobě nepostižitelnosti stěžovatele v situaci, kdy tento přes výzvy strážníků ujel za hranice obce, v níž se přestupku dopustil. Důkazy takto získané (ztotožnění řidiče v době zastavení – stěžovatele) tedy byly získány legálně a správní orgány nepochybily, pokud z nich vycházely. Kasační námitka je nedůvodná.

[35] Na problematiku ztotožnění řidiče v době zastavení navazuje otázka identity osoby řídící vozidlo v době měření rychlosti. Krajský soud odmítl tvrzení stěžovatele o výměně řidiče v době od změření do zastavení vozidla s tím, že tuto verzi neuplatnil na místě samém, což by se dalo očekávat, přičemž ani nepředestřel konkrétní okolnosti o tom, jak mohlo k výměně dojít. Jinými slovy, nenabídl ve smyslu stěžovatelem dovolávané judikatury ne zcela nepravděpodobnou možnost, že se deliktního jednání dopustila jiná osoba. Stěžovatel v kasační stížnosti názor krajského soudu odmítl při (opětovném) odkázání na rozsudek zdejšího soudu č. j. 4 As 28/2010 – 56. Zde je však třeba zdůraznit, že v něm učiněný závěr o povinnosti správních orgánů vyvrátit verzi (tehdejšího) stěžovatele vznikl za jiných skutkových okolností. Nejvyšší správní soud ve zmíněné věci zdůraznil, že se správní orgány řádným způsobem nevypořádaly se stěžovatelovým návrhem na provedení znaleckého posudku a rekonstrukci skutkového děje, ačkoliv tyto mohly potvrdit či vyvrátit jeho námitky (v nyní projednávané věci stěžovatel žádné důkazy zpochybňující výpověď strážníků nenabízí). V citované věci dále nebylo

jednoznačně zjistitelné, zda vozidlo, tentokráte již prokazatelně řízené tehdejším stěžovatelem, zastavilo v místě ztotožnění stěžovatele samo, jak jmenovaný uvádí a což vyplývá i z výpovědí policistů, nebo bylo zastaveno vozidlem policistů (v nyní projednávané věci naopak sám stěžovatel namítá, že jej strážníci zastavili „*vybržděním*“). Krajský soud tedy při zohlednění závěrů žalovaného opřených o výpovědi strážníka P. (ztotožnění osoby řidiče v době měření a v době zastavení) a strážníka J. (potvrzení, že strážníci měli pronásledované vozidlo po většinu času pronásledování na dohled a pro výměnu řidičů tak nebyl časový prostor), a při současné absenci konkrétní (podložené) verze stěžovatele o možném skutkovém průběhu výměny řidičů, správně uzavřel, že oproti citované judikatuře stěžovatel nenabídl alespoň ne zcela nepravděpodobnou možnost, že se deliktního jednání dopustila jiná osoba. Formu ztotožnění osoby řídící vozidlo v okamžiku měření rychlosti s osobou nacházející se za volantem automobilu v době jeho zastavení, s jakou ji provedl strážník J., je potom v kontextu závěru o nemožnosti výměny řidiče v době mezi těmito okamžiky třeba hodnotit jako zcela dostatečnou.

[36] Nad rámec uvedeného lze doplnit, že absenci časového prostoru pro výměnu řidičů dále nasvědčuje i stěžovatelem zmíněná rychlost, s níž ho měli strážníci pronásledovat (100 km/h, místy až 180 km/h), a skutečnost, že k zastavení vozidla došlo „*vybržděním*“ (oproti výše citované věci pod sp. zn. 4 As 28/2010). Za uvedených okolností nebyla dána „*ne zcela nepravděpodobná možnost*“, aby osoba řídící v době změření získala takový náskok, aby stihla zastavit, vyměnit se za stěžovatele, který byl následně ztotožněn, a opět se rozjet na odpovídající rychlost, tak aby ji (respektive stěžovatele) teprve následně mohli strážníci dohnat a „*vybržděním*“ přimět k zastavení. To vše v kontextu výpovědi strážníka J., že vozidlo stěžovatele bylo po „*většinu času na dohled*“. Stěžovatelův odkaz na rozsudek č. j. 4 As 28/2010 – 56, a v důsledku učiněného závěru ani na rozsudek č. j. 2 As 46/2005 – 55, tak není v projednávané věci příléhavý. To mimo jiné i z důvodu, že rovněž v druhém z odkazovaných případů zdejší soud vytkl neprovedení stěžovatelem navrhovaných důkazů směřujících na zpochybnění identity přestupce. Spekulativní tvrzení nynějšího stěžovatele ohledně toho, čeho si (ne)mohl strážník P. při zastavování vozidla v místě měření všimnout, neshledává zdejší soud oproti naznačené soustavě poznatků, s nimiž správní orgány disponovaly, za argument způsobilý zpochybnit jejich závěry o identitě přestupce. Kasační námitka je nedůvodná.

[37] Poslední kasační námitkou stěžovatel zpochybňuje naplnění materiálního znaku přestupku. Krajskému soudu vytýká, že jeho závěr představuje rozpor s judikaturou zdejšího soudu, podle které naplnění formálních znaků přestupku „*nemusí nutně vést*“ i k naplnění materiálního aspektu. Stěžovatele je však nutno upozornit, že již žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 106/2011 – 77, podle něhož „*formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i znaky materiální*“, přičemž však „*v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti* [...], *nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku*“ [zvýraznění u obou citací doplněno soudem]. Potud si tak odůvodnění napadeného rozhodnutí, aprobované krajským soudem, s názory stěžovatele ve skutečnosti odpovídá. Krajský soud potom v kontextu případu doplnil odkaz na rozsudek zdejšího soudu č. j. 5 As 104/2008 – 45, z něhož vyplývá, že sama skutečnost, že se naměřená rychlost překračující povolený limit této maximální hranici blíží, nepostačuje k závěru o nenaplnění materiální stránky jednání. Správní orgán I. stupně

přitom naplnění materiálního aspektu přestupku, vedle právě naplnění znaků formálních, podpořil možností ohrožení ostatní účastníků provozu, skutečností, že rychlá jízda je častým důsledkem závažných nehod, a tím, že vyšší rychlost má význam pro délku brzdné dráhy. Stěžovatel proti tomu v odvolání namítl, že měřený úsek představoval přehlednou, širokou, rovnou a bezpečnou silnici bez stromů. Žalovaný na uvedené reagoval v napadeném rozhodnutí jednak poukazem na statistiku nehodovosti na měřeném úseku (za rok 2015, kdy došlo k 10 dopravním nehodám, a za roky 2014-2015, kdy počet nehod činil 17; viz pcr.jdvm.cz/pcr/), jednak zdůrazněním zařazení překročení rychlosti mezi 10 nejtragičtějších příčin nehod za období leden až listopad 2015 (www.policie.cz/clanek/statistika-nehodovosti-900835.aspx), kdy k nejvíce nehodám došlo v uvedeném období v obcích (tamtéž). Nelze současně přehlédnout, že již na straně 12 svého rozhodnutí zdůraznil, že stěžovatel se přestupku dopustil *předjížděním* v *obci*, v *husté zástavbě*, kdy si musel být vědom toho, že překročí nejvyšší povolenou rychlost, tedy sám se *podílel na vzniku nebezpečí* přímo hrozícího chráněnému zájmu a nemůže se tak dovolávat institutu krajní nouze. V kontextu tohoto skutkovými zjištěními podloženého závěru je třeba odmítnout stěžovatelovo tvrzení o předjíždění a zvýšení rychlosti z důvodu zájmu na zachování bezpečnosti silničního provozu, když uvedeným manévrem ohrožení chráněného zájmu naopak vyvolal. Žalovaný dále poznamenal, že stěžovatel spáchal přestupek ohrožovací, nikoli poruchový, přičemž nad rámec charakteristiky měřeného úseku nezmínil žádné skutečnosti svědčící o nenaplnění materiálního znaku. Za těchto okolností lze plně souhlasit s krajským soudem, který úvahy správních orgánů aproboval. Ke kasační argumentaci stěžovatele je možné nad uvedené doplnit, že není zřejmé, z jakého důvodu by měl být mezi okolnosti snižující nebezpečnost jednání řazen „*zvýšený pohyb osob*“, který by svědčil pravému opaku. V souladu s žalovaným potom zdejší soud považuje za nutné odmítnout zohlednění stěžovatelem naznačovaného řidičského umění přestupce, neboť povinnost respektovat rychlostní limity nemůže být závislá na subjektivních pocitech jedince stran jeho řidičských dovedností. I poslední z kasačních námitek je proto nedůvodná.

[38] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek krajského soudu je zákonný, kasační stížnost proti němu podanou proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[39] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 20. prosince 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín

předseda senátu